

Η ΠΡΟΣ ΚΥΡΙΟΝ ΕΚΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΑΝΘΙΜΟΥ

Τήν προμεσονύκτιον ὥραν τῆς Πέμπτης, 20ῆς Αὐγούστου / 2ας Σεπτεμβρίου 2021, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον μετὰ γεροντικὴν ἀσθένειαν τῶν τελευταίων μηνῶν, ὁ πολὺς Ἀρχιμανδρίτης Ἀνθιμος Θεοχαράκης, ἡγούμενος τῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν Ἑλαιῶν Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς Μονῆς τῶν Γαλιλαίων Ἀνδρῶν εἰς ἡλικίαν ἐνενήκοντα (90) ἐτῶν.

Ἡ Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότης, τὴν ὁποίαν ἐπὶ πολλὰ ἔτη εὐόρκως διηκόνησεν ὁ ἐκλιπών, ἔψαλε τὴν Νεκρώσιμον αὐτοῦ Ἀκολουθίαν, προεξαρχούσης τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου εἰς τὸ ἐν τῷ Κεντρικῷ Μοναστηρίῳ Ἱερὸν Παρεκκλήσιον τῆς Ἀγίας Θέκλης, τὸ ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς, 21ης Αὐγούστου / 3ης Σεπτεμβρίου 2021, συνιερουργούντων τῶν Ἀγιοταφιτῶν Ἀρχιερέων, Ἱερομονάχων καὶ Ἱεροδιακόνων, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καὶ τῇ προσευχητικῇ συμμετοχῇ μοναχῶν, μοναζουσῶν καὶ ἐκπροσώπων τοῦ Ἀραβοφώνου ποιμνίου τῶν Κοινοτήτων, εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἐκλιπών διηκόνησεν.

Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης Ἀρίσταρχος, ὡς ἔπεται:

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμία τῶν ἱεραρχῶν χορεία,

κ. Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Σεβαστοὶ Πατέρες,

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Μετὰ κατανύξεως καὶ λύπης πολλῆς, ἰστάμεθα πρὸ τοῦ σκηνώματος τοῦ χθές πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος ἀγαπητοῦ καὶ πολιοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν Ἀγιοταφίτου Ἀρχιμανδρίτου Ἀνθίμου. Ἰστάμεθα ἀναλογιζόμενοι πῶς τό περί ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστήριον; Πῶς ὠμοιώθημεν τῇ φθορᾷ; Πῶς συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; Πῶς διεσπάρθη τῆς συμφυΐας ὁ ἀρμονικώτατος δεσμός; Πῶς ἡ ψυχὴ βιαίως ἐχωρίσθη ἐκ τοῦ σώματος; Εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ἡμῶν σκέψεις ταύτας ἔρχεται ἡ ἀπάντησις ἐκ στόματος τοῦ ὑμνωδοῦ τῆς Ἐκκλησίας ὅτι «ἄλγος τῷ Ἀδάμ ἐχρημάτισε ἡ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις πάλαι ἐν Ἑδέμ». Ὅτι δηλαδή ὁ ἄνθρωπος οἰκεία βουλήσει ἀποκοπεῖς τῆς κοινωνίας τῆς πηγῆς τῆς ζωῆς ἐπέφερεν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του τὸν θάνατον. Ὁ θεὸς διὰ σπλάγχνα ἐλέους μὴ ὑποφέρων νὰ βλέπῃ τό πλάσμα του εἰς τὴν φθοράν καὶ τὴν ἀπώλειαν, ὠμοιώθη αὐτῷ, γέγονε ἄνθρωπος ἐν Χριστῷ, ἐνηθώπισε καὶ ἐδέχθη καὶ αὐτόν τόν θάνατον, ἵνα ἐκ τούτου λυτρώσῃ τό πλάσμα Του. Ἐν τῇ οἰκονομίᾳ ταύτῃ τοῦ θεοῦ ὁ ὑπὲρ ἡμῶν σαρκί σταυρωθεὶς καὶ τριήμερος ἐκ νεκρῶν ἀναστάς Χριστὸς ὁ θεὸς ἡμῶν εἶναι ἡ παραμυθία ἡμῶν εἰς τὴν φοβερὰν ταύτην ὥραν τοῦ θανάτου, διαβεβαιῶν ἡμᾶς: «Ὅτι ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται», (Ἰωάν. 11, 25). Ἐξ ἴσου παραμυθητικὴ εἶναι

καί ἡ διαβεβαίωσις τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς εὐχὰς αὐτῆς ὅτι οὐκ ἔστι θάνατος ἡ ἀπόθεσις τοῦ σκήνου τῶν εἰς Χριστόν πιστευόντων ἀλλά μετάρθεις ἐκ τῶν προσκαίρων ἐπὶ τὰ αἰώνια, ἐκ τῶν ἐπιγείων πρὸς τὰ οὐράνια, ἐκ τῶν λυπηροτέρων πρὸς τὰ θυμηδέστερα. Εἶναι ἀπόλαυσις τῶν οὐρανίων οὐχί «δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι ἀλλὰ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον...», (Α΄Κορ. 13, 12).

Ἐν τῇ βεβαιότητι ὅθεν τῆς πίστεως ταύτης ὑπερβαίνομεν τὴν ἀνθρωπίνην λύπην ἡμῶν ἐπὶ τῷ χωρισμῷ τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν καὶ προπέμπομεν αὐτόν εἰς τὴν μόνιμον οὐράνιον κατοικίαν αὐτοῦ ἀξιοχρέως ἀναμιμνησκόμενοι περὶ αὐτοῦ ὅτι οὗτος ἐκ τῆς γενετείας αὐτοῦ μεγαλονήσου Κρήτης προσῆλθεν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν καὶ ἀφιέρωσεν ἑαυτόν εἰς τὸ Ἱερόν ἡμῶν Κοινόν, ἐντασσόμενος εἰς τὴν Γεραράν Ἀγιοταφίτικὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα δεχόμενος τὸ μοναχικόν σχῆμα καὶ ἀκολουθῶν τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης. Ἐκτοτε, φιλάδελφος ὢν τὸ ἥθος, εὐελπὶς, ἀφιλοκατήγορος, καταδεκτικὸς καὶ εὐχαρὶς, τὴν Σιωνίτιδα Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν ἐν αὐτῇ Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα διηκόνησε εὐόρκως μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως Ἀγιοταφίτικῶς, Προσκυνηματικῶς καὶ Ποιμαντικῶς εἰς διαφόρους διακονίας, ὡς ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως θαβωρίου Ὁρους, τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Πραιτωρίου, τοῦ Θεομητορικοῦ Μνήματος ἐν Γεθσημανῇ, τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου ἐν Λύδῃ, τοῦ Σαρανταρίου Ὁρους, τῆς ἐν Ἱεριχοῖ ἱερᾶς Μονῆς τοῦ προφήτου Ἐλισσαίου παρὰ τὴν συκομορέαν τοῦ Ζακχαίου καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν ὡς ἡγούμενος τῆς ἐπὶ τοῦ Ὁρους τῶν Ἑλαιῶν ἱερᾶς Μονῆς τῶν Γαλιλαίων Ἀνδρῶν (Galili Viri), ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπετέλεσε ἔργον λειτουργικόν διὰ τῶν καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα θείων Λειτουργιῶν ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς Κοιμήσεως τῆς θεοτόκου ἀλλὰ καὶ ἀνακαινιστικόν, ἀνεγείρων ἰδίαις δαπάναις νέαν πτέρυγα αὐτῆς.

Ἐν ταῖς ἀγαθαῖς μνήμαις ταύταις προπέμποντες τοῦτον σήμερον, παρακαλοῦμεν τὸν φιλόανθρωπον θεόν ἡμῶν, ὅπως ἐπίδῃ ἐπὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ ταῦτα τὰ ἀγαθὰ καὶ παρίδῃ πᾶν πλημμέλημα αὐτοῦ ἐκούσιον ἢ ἀκούσιον καὶ τάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν Παραδείσῳ μετὰ ὁσίων καὶ δικαίων, ἀξιῶν αὐτόν τῆς ἀπολαύσεως τοῦ φωτός τῆς τρισηλίου θεότητος Αὐτοῦ. Γένοιτο.

Εἴη ἡ μνήμη αὐτοῦ αἰωνία!

Ὁ μεταστάς πρὸς τὰς αἰωνίους μονὰς ἐνεταφιάσθῃ εἰς τὸ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Σιών Κοιμητήριον τῶν Πατέρων.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς